

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.
Ára 3 óra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-utca, 18. szám alá
küldendő.

Pest, aug. 11.
1867.
19. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztelt példány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:
Magyarutca 1. sz.
ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Ludas Matyinak van
szánva.

Haza jö-e Kossuth ?

Azt beszéli — azt hirdeti
Deák közösügyes hada :
A szabadság felkent papja!
Kossuth Lajos nem jö haza.

Ej de hogy nem, mért ne jöne
Mikor a nép oly rég várja?
Hazahozza elébb utóbb
A szeretet roppant árja.

A lesz ám csak a népünnep!
— Királyok megirigylenék. —
Midön Kossuth édes apánk!
A szent haza földére lép.

Ettől remeg az a tábor!
Mely most kényelmes pamlagon
Uraskodik, alszik, ásit,
S ezért fizetjük gazdagon.

LUDAS MATYI.

Eredeti levelek.

XXIV.

Szeretet barátom uram!

Vettem nagy böcsü szerkeztüi ajandik nagy
örömmel nagy köszönetel.

Megérkezte hozzam vasarnap este a pöcsi-
tes kalitka három szip madarkával. Örömömbé
mingyart törtem föl a pöcsit, hat kirek alásan —
madarkák kiröpültek mind, — azt se lattam vö-
rös bögy volta e, vagy pedig zöld bögy.

Hijaba! én nem tudom az ilyenfile portikával-
banyi, nem volt eddig mig alkalmam megtanul-
nyi. Hanem szerencsire ott lestek mar közösügyi
hitelezük, azok mind megfogtak őket, — nagyon
irtenek hozzaja, — és bezartak jobb oldalba a
. . . . bugyilárisba.

Most mar volt, nincs, nem is köl.

Jüvő hiten alighanem talantan bizonyosan
felmegyem Pestre, azirt is, hogy in mig szerkesz-
tüit illetembe sohase nem lattam, szeretnik tunyi,
milyen lehet az az aszony, ki ilyen kegyetlen
tigrizshez, mint Matyi barátom! hozza merte
menyi feleségül, köszöntetek ütöt firjestül. Sze-
retnyik látnyi milyen tigrizs fiacsakjuk van, ta-

lantán mire kinyőnek annak egészen körmei, —
akkora csak megnyövi magát szilsü baloldal izs
majoritasba?

Most kicsit kritizaljuk a Matyi!*)

Eliüször is az a Szemere Mikloshoz irt le-
velke szörnyen hasra este magát. Mar mirevaló
a jó poetához rosz verseket firkalगतnyi? osztan
hat beillenik egy halotti bucsuztatónak olyan
hosszukas.

Karakan Marczy jól suhingatja a karikas-
saval.

Az atyai csizmadia olyan unalmas, eb hiszi,
hogy nem baro Keminy irogatja inkognytó, —
paraszt ember meg nem irti.**)

Hasli Mozsi elig ju, mert elig rövid.

A fulankok is megjarjak, hanem izs a vesi-
ket, legalabb a hasakat.

A kipek osztan mar megteszik a hat vagast,
mindig meg van az eredeti eszme bennök, gyak-
ran az ügyes kivitel izs.

Pattantyuk? ki milyen, sok pattanja, sok
csötörtököt mondja.

A tigriskörmök? dobre, mindig jök mikor
ilesek.

Az Iczik szomszid meg az a Mihaly gazda
emberül viselik magokat mindig.

A cigány is mindig jó.

A szerkesztüi izenetek annal jobbak, men-
nil csipősebbek, azokat szereti olvasgatnyi a
publikum.

Ezzel marodom a spektabilis dominus szer-
keztü barátom uramnak

türelmes polgartarsa

Semmisemvaro Janos.

Nota béne! Ugy látom Pesten mar magya-
rul kezeltetüdik a posta, hanem itt Palotan mig
most izs nimetül kell, — akar tudja az ember
akar nem — alairnyi a receptiszre. Ha mig egy-
szer nekem nimetül mer az a postas pinz hoz-
nyi, dusa moja! fogadom hogy no hisz
azirt bizony nem adom neki borrava-
lonak.

Hogy leszünk már?

Hogy leszünk már apjuk! kend már csak többet tud, —
Ez a mi szegényke országunk mire jut?
Hiszen van már minden, király és miniszter . . .
A sok golybó fináncz még is itten lebzsel.

Szja! kedves feleség, szükség van finánczra,
Ki azt a tengernyi adót lediktálja, —
Mi árva fejünkön függelék és pótlék,
Meg az ördög tudná miféle aprólék?

Vitéz Miska.

*) Na még csak e kellett, hogy saját lapomban a kri-
tikának adjak helyet.

**) Kinek a pap tetszik, kinek a papné.

Szerk.

Spekulátzió.

Hej! csak már ki lenne mondva
Az emánczipáció!
Mindjárt ütné a markomat
Legalább fél millió.

Snaszberger Mózesnek lánya
A kedves kis Rákhele!
Milliomos, és én tüstént
Jegyet váltanék vele.

Rigó.

Alkotmányos „Hiszek egy.”

Hiszek egy emberben mint isten remekében,
a nép szabaditójában, K o s s u t h L a j o s b a n.

Hiszek az ő nemes szivében, igazság szere-
tetében és szeplőtelen honszerelmében.

Hiszem, hogy haza jö Kossuth itélni eleve-
neket és nem holtakat, honáruolókat és gazokat.

Hiszek hazánk szebb jövőjében, független-
ségében, szabadság és a honvédek feltámadá-
sában.

Hiszek Deák teremtményének a közösügyi
elaboratumnak, ezen csodaszülöttnek gutaütés ál-
tali halálában.

Hiszek a dohány-monopolium és stempli el-
pusztulásában s a kutyaadó behozatalában.

Hiszem, hogy közel az idő, melyben ir-
magról sem találunk egy finánczot széles e
hazában.

Hiszek a zsidók emánczipációjában, majd
ha fagy, hó lesz nagy.

Hiszem, hogy ha a zsidókat tréfa nélkül
emánczipálják, valamire való zsidó leány inkább
a kutba ugrik, mintsem zsidólegényhez menjen
férjhez.

Hiszem, hogy százezrek vannak hazánkban,
kik, ha eleven megnyuzzák se tudják kifizetni
adórestáncziájukat.

Hiszek ennélfogva az adóexekutióban.

Hiszem, hogy az osztrák államadósságot ma-
gunk jó szántából itéletnapig sem fogjuk ki-
fizetni.

Hiszek a magyar delegátzionak osztrákos
érületében.

Hiszek a mostani majoritásnak jövendőben
minoritássá való törpülésében.

Hiszem, hogy az opportunitás veszző pari-
páján lovagló kormány hatalmát ugy elhordja a
forgó szél, mint a pozdorját.

Hiszek a csaszlaui filiszterek és cseh beam-
terek megugrásában, vagy akarják vagy sem.

Végre hiszek a muszka-burkus és az osztrák-
francia háboruban, — melyben ugy elpáholnak
bennünket, mint a kétfenekü dobót. Amen.

Tigriskörmök.

Nemes Pestváros tekintetes tanácsa jónak látta a koronázási halmot öröklékezet okáért a lánczhid előtti téren, — hova Széchenyi emlékszóbra tervezte-tett — meghagyni.

Persze azt nem vette figyelembe, hogy az egész környék minden gazza, minden piszokja itt akad meg; így lesz aztán a királyhalomból . . . szemétdomb.

Ugy jártunk bizony mink mint az egyszeri leány.

Hát az hogyan járt? Azt mondta, hogy még várok egy farsangot, ha elvesz valaki jó, hanem hát megese m. Mi is csak vártuk a szabadság lakodalmát, de bizony csak nem jött, egyszer aztán csak elkezdünk törvénytelenül közösködni, most Hungária kisaszszony is megese t; le is tette törvénytelen magzatát, megis kereszteltette delegációnak.

Olyan egészséges istenadta fatytya!

Hizik és mosolyog mint az édes atya.

Denique Pestmegye központi bizottmánya nem vette örvendetes tudomásul Kossuth megválasztását? Se baj no! „lesz még cipó lágy kenyér“ azt mondja erre Halász Boldizsár.

A kormánytámogató lapok fitymálva kicsinyelték a legnagyobb munka idején a váczi választók 500-ra menő számát.

No bezzeg ujjonghatnak mostan Szlávi miniszteri titkár diésőségén, kit összesen 16 mond tizenhat választó kiáltott ki országos képviselőnek.

Az „Esti lap“ elnevezte a baloldaliakat közösügyetlenekek. Viczezet akart csinálni az eszemadta! hanem voltaképen a tisztajellemnek szolgáltatót igazságot, mert a baloldalisták magok is elismerik, hogy Pálffy Albertnél csakugyan ügyetlenebbek a . . . köpönyeg forgatásban.

De jó hogy az a csákvári járás meg nem választotta követnek Kossuth Ferenczet, báresak máshol se választanak meg. Ugyan miért? Hát hogy megmaradna a jövő öszre nekünk. Majd mi aztán — itt a bodajki járásban — megválasztanánk Miske helyett, aki fájdalom! ép ugy nem akar kelleni a miniszteriumnak se, — mint minekünk.

Tehát Pulszky urnak sem sikerült Szentesen egy közösügyes — jobboldalas — osztrák — magyaros demonstrációt kisültni?

Nem biz ottan, saját választói azt mondták a képviselő urnak: „de iszen hallja! nem éri azt a bajson, kopaszon is bajson“ s azzal utifávet tettek a talpa alá.

Az „Esti lap“ már hozsánnát kiáltott Perczel elé, hogy az is közösügyes leend. Ugyan mit mondanának erre a zalaegerszegiek, kik midőn megválaszták a tábornokot, ezt dalolták:

Hej de hosszú a fejrkép uteza,
Nem kell nekünk volt követünk ujra.
Szabó Samu! meg kell tőled válni . . .
Két urat jól nem lehet szolgálni.
Éljen tehát Perczel Mór követünk!
Kit a baloldalra hűn követünk.

Kérdi az adózó polgár a jegyzőtől „ugyan édes jegyző uram! hogy van az, hogy az idén több az adóm mint tavaly, pedig most szabadság is van?”

— Hja barátom! — felel a jegyző — a szabadság ért is kell ám külön fizetni.

Hiszen jól van, csak az a furcsa, hogy a nagy adót már látjuk, de a szabadságot még nem igen látjuk most se.

„Igaz hogy Pesten járt Görgei?“ kérdé nagy csudálkozva a paraszt ember a jegyzőt.

— Igaz bizony. —

Aztán még se akasztották ott föl? kérdi még nagyobb csudálkozással.

Pattantyuk.

Az ötvenes években bujkálni kellett sok becsületes hazafinak. Ekkor történt, hogy egyik állásából kizavart képviselő, felcsapott egy ügyvéd mellé irnoknak; együtt aztán sok kedélyes estét töltöttek tarok mellett.

Egyszer a többek közt az irnok ros hívása miatt elfogták a princzipálistól a huszonegyet — s az dühbe jövén erősen pattoga irnokára: micsoda tökfesű, számárfesű az ur! hogy meg nem tanul már tarokkozni.

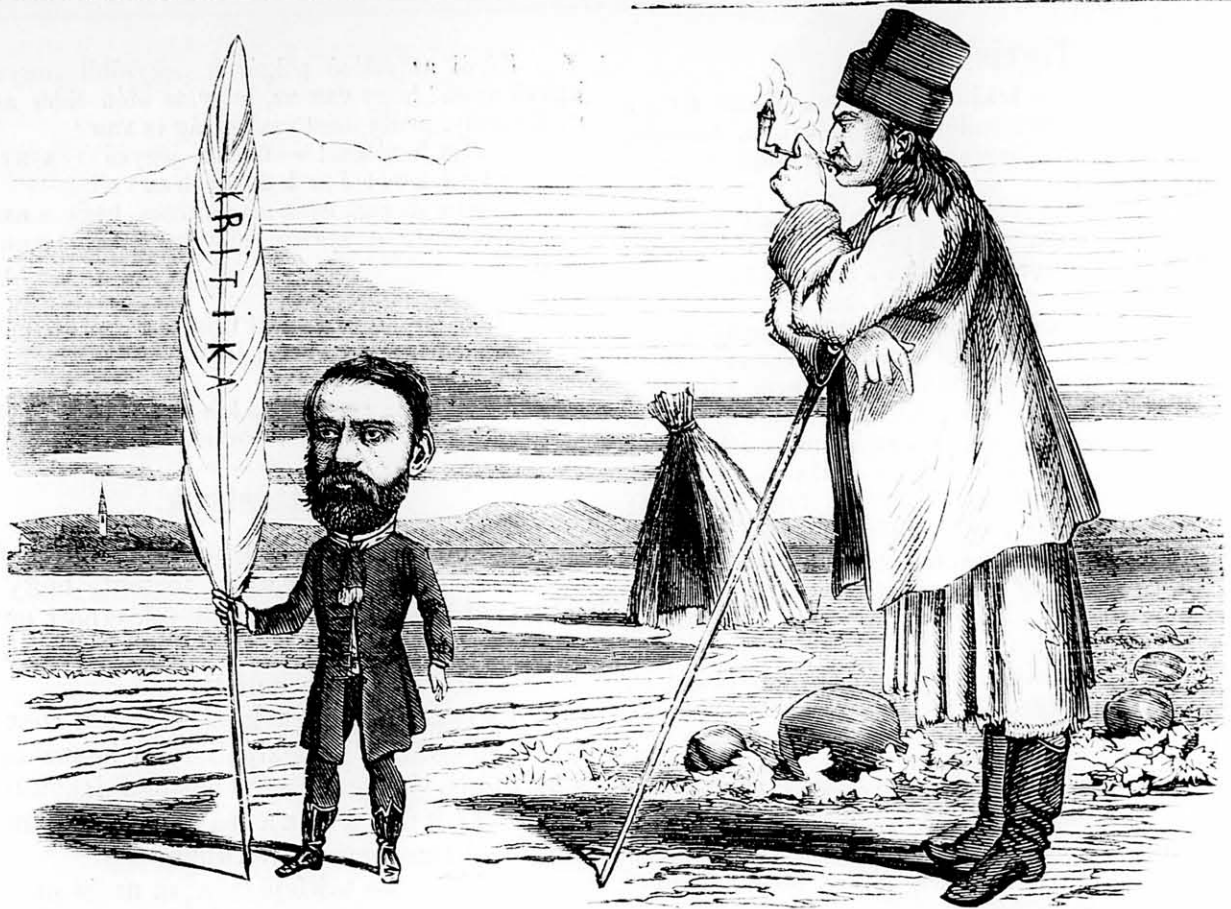
„Ugyan ne tökfesüzzön, az ur és ne számárfesüzzön engemet,“ vága vissza az irnok — hisz jelenleg az ur az én fejem.

Az is az ötvenes években történt, hogy egy n. sz miklósi szegény polgártárs, kinek minden vagyona néhány forintocskából állott Kossuth bankjegyekben — elment az akkori jegyzőhöz, s kérte hogy eszközölné ki annak beváltását. A derék nótárius ur aztán, — talán hogy magának a Bach kormány előtt érdemeket szerezzen — Aradra utasította szegény embert, hogy majd beváltják ott. Ottan aztán be is váltották . . . 12 bottal.

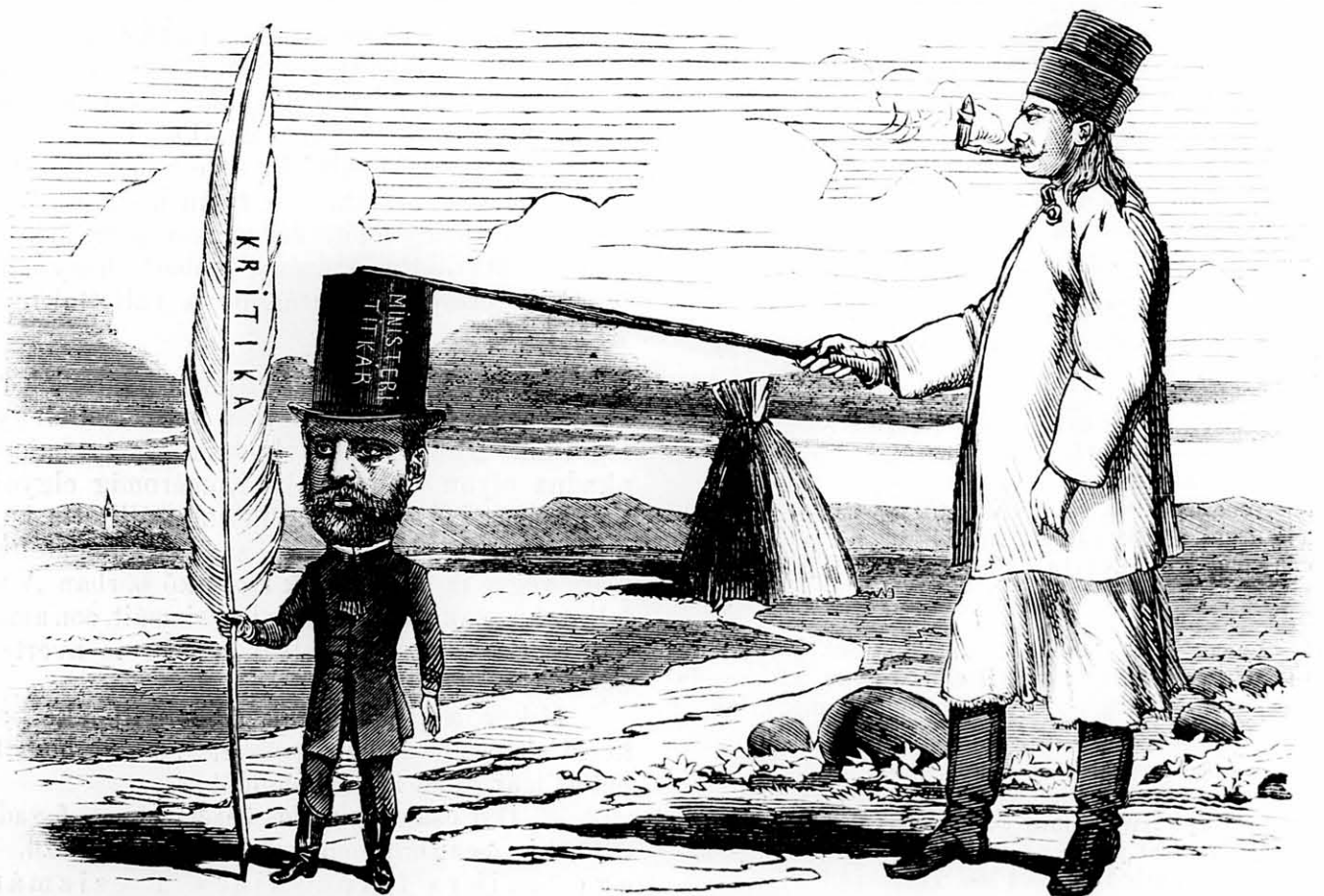
Csikorgó télben bort vittek a keneseiek rév Komáromba. Utközben csak a kocsi mellett gyalogoltak. Utóbb előhozakodtak, hogy bajosan akadna olyan ember a ki Komáromig elgyalogolna mezitláb. Az egyik aztán állította, hogy ő bizon csak elmenne, — s addig disputáltak, hogy végre is fölfogadtak egy akó borban. A vállalkozó bepakolván az ülésbe csizmáit, con amore baktatott gyalog a többivel, s meg is nyerte a fogadást.

Mikor aztán kiadták a bor illetékét, azt kérdi az egyik kenesei ember: „ugyan hogy tehetett már kend ilyen bolondot?“

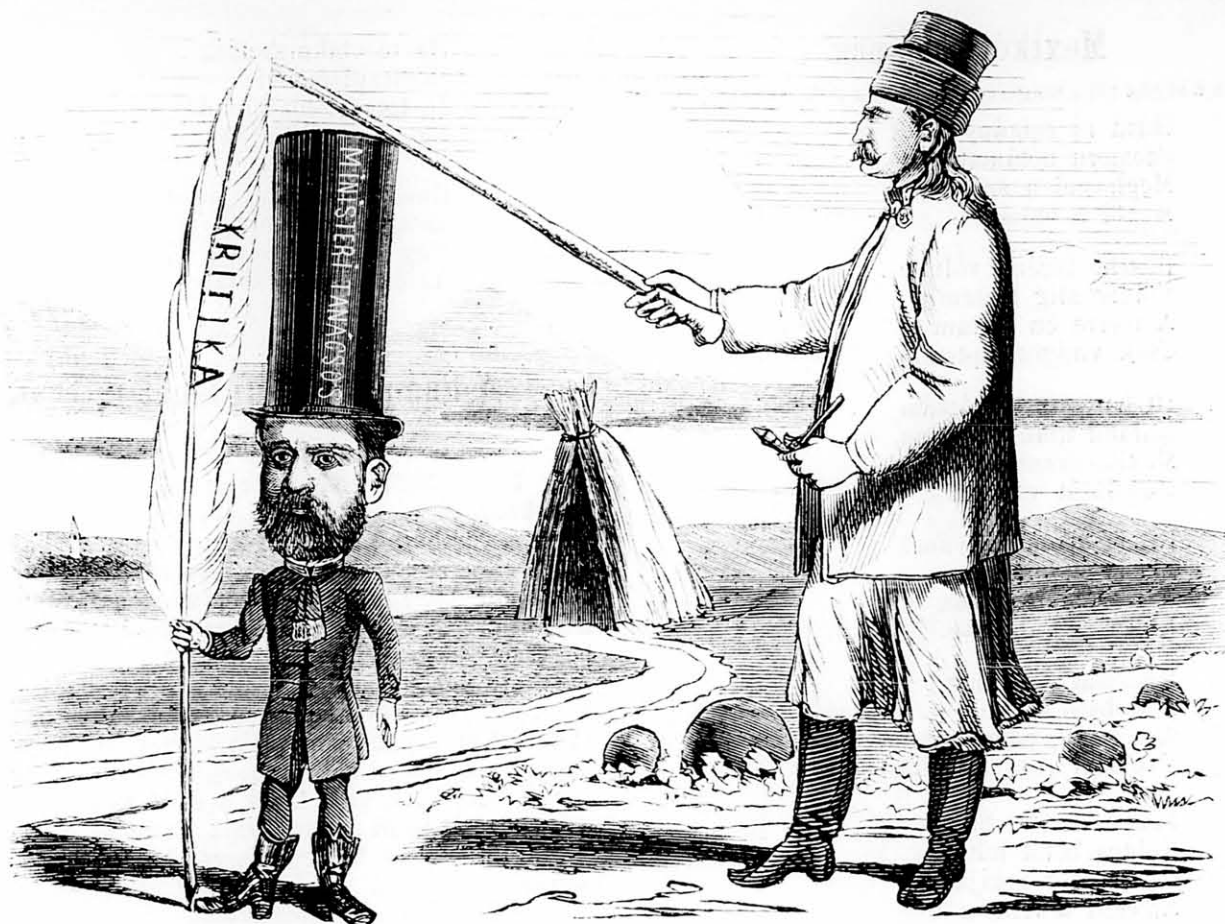
— Hát csak ugy édes öcsém! hogy fogadás nélkül is mezitláb mentem volna, mert nézd, — egy szikra talpa sincs a csizmámnak. —

Dinyecsősz: Ez az a híres iczi piczi Gyulai Pali, ki úgy handabandázott a megyék ellen.

Talán bizony szerette volna iczi picziségét legalább ennyivel kitoldani.

Ni ni ni! az ördögbe, talán még emyire is kinöhette volna magát.

Hanem bezzeg megjárta, mert Csernátonyi uram ösém nagyratörékvését ugyancsak lepecsételte.

Mexikói románcz.

(Melyet a hódítók tul a tengeren tanultak, s itthon énekelhetnek.)

Huzd rá cigány huzd rá!
Szomoru nótámat,
Meghasad a szivem,
Megöl a bubánat.

Büszke legény voltam ...
Földre alig léptem,
A merre én jártam —
Csak virágot téptem.

Itt hagytam a rózsám ...
Kaland után vágytam,
Mexikó országa ...
Hódolását vártam.

Itthon apám! anyám!
Elsorvad bujában,
A rózsám meg van még ...
Él a más karjában.

Hazámat, lelkemet,
A dobszó elvitte ...
Sánta láb, béna kéz,
Van már csak helyette.

Fényes kard! helyetted
Koldus botot leltem,
Gyalázat rozsdája ...
Emészti a lelkem.

Hazám ifjusága!
Reményünk virága!
Ne járj hódítani —
Szabad nép nyakára!

Hej! ha te igazán ...
Ember tudnál lenni?
Itthon is volna mit
A hazáért tenni.

Kezed munkájával —
Hódítsd azt a földet,
Melyet Árpád apánk
Véren váltott, szerzett.

Itthon sincs hazája —
Immár a magyarnak,
Jött ment rozsdá népek —
Kitúrni akarnak.

És a nagy világon
Nem lesz számunkra hely, —
Maholnap megtelik
Csordultig a kehely.

Itthon kell — s nagyon kell —
A munkás kéz s erő,
Hazánkat építő ...
Ellenséget verő.

Szabadság hősei —
A mely földön vannak,
Ne légy ellensége ...
Soha az olyannak!

Ha te elakarsz még
Hódítani menni:
Jó lesz előbb rólunk
Egy kis példát venni.

Huzd rá cigány huzd rá!
Szomoru nótámat,
Ugy sem teszed ám el,
Az én banknótámat.

Kondor Marezi.

A finánczot is ki lehet játszani.

(Tréfás história.)

Egy eszmőri ember borjut hozott a pesti piacra a napokban.

A vámbházon kívül lévő, ugynevezett „mezitlábos“ csapszékbe egy ital borra betérven: beszélgetés közben szóba jött, hogy minő szemesek azok a pesti finánczok, még csak egy csirkét sem lehet becsempészni, anélkül, hogy meg ne szagolnák.

„Ej dehogyan nem, — szóla egy ott borozgató czinkotai ember, rá szedtem én már akárhányszor azokat a finánczokat, a kend bornyuját is beviszem most fényes nappal a vámon, a nélkül, hogy accist fizetnék érte.

— No ha beviszi kend atyafi! kendnek adom ezt a borjut, hát kend mit tesz rája, ha be nem viheti? —

„Én meg, ha be nem viszem, kifizetem a borju árát, monda a czinkotai.

A fogadás tehát megtörtént.

Van a mezitlábos csaplárnak egy nagy fehér komondor kutyája, fogja a czinkotai ember, nagy ügyvel bajjal betömöszöli ezt egy zsákba, s aztán felveti a taliga hátuljába és hajt egyenesen a vámbház elé.

— Mi van a zsákban? — kérdi az ott áldogáló fináncz.

„Ott biz uram! csak egy kutya van, — nem akart sehogy se a kocsi után jönni, tehát muszáj volt a zsákba dugni,“ — felelé a paraszt.

A fináncz azonban nem hitt a szónak — s parancsolá, hogy oldja ki a zsák száját, hadd lássa.

A mint tehát kioldja a parasztot, hogy sose bujgrik a kutya, s inál hazafelé mint a szél.

„Ennye ennye uram! milyen bajt csinált most nekem,“ — dörmöge a czinkotai tettetett bosszúsággal — „hogy fogjam már most én meg azt a kutyát.“

A fináncz persze előbb röhögte a kutya mulatságot, aztán pedig vigasztalta a parasztot, hogy sose bujgrik, nem vész az a kutya el — megfoghatja azt.

Visszafordította tehát a furfangos czinkotai a taliga rudját a mezitláboshoz, s ottan egy keveset borozgatva, most már a borjut dugta zsákba s azzal hajtott a vámbház felé.

A fináncz meglátván emberét kérdi tőle:

„Na atyafi! megfogtad a kutya?”

— Meg ám nagy nehezen, itt van a zsákban ni... hanem ki ne ereszsze az ur megint, mert istókugyise megfizeti a fáradságomat. —

„Na na ... csak nem haragszik, hanem menni tovább“ békelteté a fináncz a parasztot.

Be is hajtattott emberünk ellenfele szemeláttára a borjuval a nélkül, hogy érte accist fizetett volna, s így a fogadást megnyerte, és megmutatta, hogy a finánczot is ki lehet játszani.

Szajkó história.

Mint a kunok ebe a homokon,
Ugy sétál a cigány Szomolnokon, —
Egy pironkodó vörös nadrágban —
S meztlábba szorult attilában, —
Miket egy földes urtól kunyorált,
Ki kolerában más világra szállt.
Ott kapta tőle — a cigány mondja, —
Kapta, vagy csente? az az ő gondja.

„Te parast — te! bastom a viredet,
Hát nem vesed le a sivegedet??
Nem tisteled azs urad ruháját —
S benne képviselője pofáját?“

— Tisztelném ha ura is bent lenne,
S nem egy füstös cigány volna benne.
Annak, ki sohasem mond igazat,
Bolondság a bizalmi-szavazat; —
A nadrágod még kiporolhatják,
S vasfazekad hátadra pufolják.

B. Alla.

Adomák.

A kövesdi palócz először utazott életében vasuton. A gödöllői állomásnál egy sváb asszony rikácsolta torkaszakadtából „frisches Wasser, frisches Wasser.“ Persze a pasasérok közt az asszony jó vásárt csinált a friss vízzel, mit a palócz atyafi látván, gondolkozóba esett, ha valyon nem jó volna e, ha ő is megkóstolná azt a friss vas szert.

„Na még ilyet sem ittam — pedig má meg öregedtem“ dörmöge magában a palócz — adjék kee csak nekem is belölle egy garasárát.“

A svábasszony tölt egy pohárral, a palócz előbb gyanusan nézegetve a pohár tartalmát, végre is rászánja a fejét és kihörpenti.

„Hallja-e kee! az apját tegye kee luóvá, — hiszen nálunk ezt viéznek hívják“ förmedé a sváb asszonyra haraggal.

Az atyafinak persze arról fogalma sem volt, hogy még a vizet is pénzért lehessen árulni.

Most nem rég az egyik nemes vármegyében pót-tisztujítás volt. Csak egy szolgabíró meg egy esküdtet kellett választani, s a megye terebében a közönség számára nem voltak székek, csak úgy álldogáltak. A főispán kikándidálta a jelölteket, de a többséget nem bírta ki venni a nagy lármában. Ezért felszólítja a bizottmányt, hogy akik N. N. urat akarják hát álljanak fel, (NB. ugy is állt az egész publikum, ha akart volna se ülhetett volna le.) Hát nagy bámulatára azt veszi ám észre a főispán ur, hogy felszólítására az egész publikum leült a vármegyeház padlójára.

Nagyon sokalta adóját az atyafi, bebállag tehát a jegyzőhöz, s kérdi:

„Ugyan édes jegyző uram! hogy van az, hogy az én adóm oly roppant sok?“

Nézi, nézegeti a jegyző a kis könyvet, a nagy könyvet, utóbb aztán csak kisüti, hogy a bizony azért olyan sok, mert összekeveredett a porcióval.

„Ugyan válogassa ki, édes jegyző uram!“

— Szja barátom! ezt kiválogatni nem az én dolgom. Azért van most a delegatio Bécsben majd kiválogatja az. —

„No én meg inkább neki adom felét, csak válogassa ki ugy, — hogy köszönet legyen benne.“

Hogy issza a magyar ember a sört?

Az én Cs . . . Károly druszám még a csizmaszárában sem türi meg a vizet, hozzá van szokva a jó borhoz, nem is csoda, mert hát a szegszárdi hegy tözsomszédságában lakik. Hanem aztán tud is inni, mint a gödény. Nem is lehetne őt Tolnamegyéből mással kikergetni csak sörrel.

Czimborái ismervén sörelleues természetét, több izben ráakarták venni, hogy kóstolja meg legalább Gámbinus keserü italát, mitől csak a has nő, az ész pedig tompul, de ő hatalmasan ellentállott minden kísértésnek, azt mondván, hogy inkább deákista lenne, mintsem egy pohár sört meginnék.

Egyszer ritkaságképen a szegszárdi vendéglős jó sörre tett szert, ha ugyan a sör jó lehet, s a fiatal magyar gámbinusok ugyancsak dicsérték a drusza előtt.

„No majd megmondom én, hogy jó-e? kelner hozzon egy dézsával abból a dicsért sörből“ monda Gámbinus ellene.

A kelner előcipelvén a dézsa sört, parancsolá a drusza, hogy tegye az asztal alá . . .

„No most meg hozzon 40 iteze bort ide az asztalra ni, hamar mert szomjazom.“

Az is megtörtént.

Ekkor kapja magát a drusza, — lábait csizmastól a dézsába rakva, elkezd iszogatni mondván: „magyar ember a sört csak lábviznek használja.“

Egy reklamáló nyergeshez.

Tán a nyeregbe vartad az eszed?

Mikor azt a felszólamlást tetted.

Ha máskor teszed legyen ok . . .

Mert a körmödre kopintok.

Egy posta-mester.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Nü nü nü mi baja van khendnek khedves Mihály bátya! hogy olyan szumurópufát vág? lelkhüme mondok, még ilyendesperáthosnak nem láttam khendet.

Mihály. Akad a szegény embernek baja és boszusága mindig Iczik szomszéd!

Iczik. Tholán bizuny az erob Mechol Lunyai finánczminiszter a nyokára khöldütöte már khendnek a khatuua ekzekutziót . . . mi?

Mihály. Azt épen még nem tette, hanem a legujabban kibocsátott rendelete után kilátásunk van hozzá, az adóhátralékért.

Iczik. Hát legyen khendnek belátása, és fizesse khi azt az adubátralékut ekzekúció nélkül, hiszen thermett must Mihály gazdának szépecskén buzája.

Mihály. De iszen szomszéd! sok lukat kell azzal betönni. Az is baj ha terem, az is ha nem. Ehun ni — anyi egyiptomi sovány esztendők után, valahára terem a szegény embernek egy kis üszögös buzája, — utezu rajta! ki kap azon legelőször? Hát a finánczminiszter! ki azt akarja, kogy ez az egy valamire való esztendő fizessen ki 18 évi nyomoruságot, anyi millió adóhátralékot, inségkölesönt, kontót, s a jó isten tudná még mit. Hiszen szomszéd! ha ezeket mind most veszki meg rajtunk, nem hogy vetőmagunk, de még a betevő falatunk sem marad télire. Hej csak nem híjába dalolja ezt a nótát a magyar:

Kossuth Lajos! Kossuth Lajos!
Az ország sorsa most bajos!
Hej! csak addig lesz az bajos:
Mig haza jön Kossuth Lajos!

Iczik. Bizuny khedves Mihály bátya! beszél khend valamit, zoloch leben . . . ugy éljek ezer esztendőig hallja khend: a mint thükilletes igazságossága van khendnek. Magam is khezdem már thörelmetlenkedni, mert a mint hallom a finánczminiszteriom a spirithusz és pálinkafüzést is megakarja szuritani — e rüach en dáj nesome . . . ürdüg bujjik a lelkhébe.

Betűtalány.

- 1, 2, 8. Az irtózatnak egy jele.
6, 5, 3, 6, 7. Hóbortos ifjak esuf neve.
2, 8. Készen ez nem régen állhat.
8, 2, 1. Békességes házi állat.
10, 9, 6. A növényeknek egy neme,
Házat szoktak fedni vele.
12, 2, 8. Mindenféle testben meg van . . .
Kicsiben vagy pedig nagyban.
7, 8. Régen hadban használtatott.
3, 5, 6, 9, 8. Vízben választ mindig lakot.
7, 3, 4. Egy része szád belsejének.
8, — 12. Keresztneve sok egyénnek.
6, 7, 8. Szorgalom s munka jutalma.
7, 10, 5, 12. Urnak van rajta hatalma.
6, 2, 3, 4, 1, 5. Ágyneműid közül egy rész.
1, — 12. Név, a mely feledve nem lesz.

Ludas Matyi gyorspostája.

Athendzsüre mandzsüre . . .
Náne máró náne más,
Jaj a fogunk a kvótába . . .
Nem sokára bele vás.
Fint vannak már ottan Bicsben
Azsok a legátusok!
Megalkusnak a börtinkre
A derágálatusok!
Jajajaj! devla rugja meg —
Borsos esz asz alkotvány!
Minden terhet a mit levet
Csák a mi hátunkra hány. —
Meglássátok reánk sózzák
Az adósságnak felit. —
Azs ostrák nagy pazzarlásnak
Mi issuk meg a levit.

Vitéz Miskának: Hát csak ide vele, ha vizezes tartalma, majd meglátjuk aztán széna e vagy szalma?

F . . . Károly druzsának Szegszárdra:

Száraz kut a gégém csapja.
Matyi a bost mikor kapja?

Sz . . . Menyhértnek Beregszászon: Köszonettel vettük a küldeményt, alkalmissal majd felhasználjuk a melyiket lehet, máskor is csak minél egyszerűbbet és népszerűbbet.

Herkó Péáternek: Kaptuk és adjuk.

Vitéz Pénzvári Habakuknak: Talpraesettebb kellene . . . olesó husnak hig a leve.

Hársii Smillnek: Másképen szeretnők azokat a zsidólevelet, politikai vagdalkozással és vizezekkel fuszerezve.

Teljes számu példányokkal

ismét szolgálhat

a kiadó-hivatal.